III. korcsoport (5-6. osztály):

1. Sámuel elhívása	1Sámuel 1-2,10
2. A kis szolgálólány	2 Királyok 5,1-14
3. Dániel Babilonban	Dániel 1,1-21
4. Pál prédikál	Apostolok Cselekedetei 20,7-12
5. Zsoltárok 127,1-5	

1. Sámuel elhívása 1Sámuel 1-2,10

1 Volt egy ember Rámátajim-Cófímból, Efraim hegyvidékéről, akinek Elkáná volt a
neve; efrátai volt, Jeróhámnak a fia, aki Elíhú fia, aki Tóhú fia, aki Cúf fia volt. 2 Két
felesége volt; az egyiknek Anna, a másiknak Peninná volt a neve. Peninnának voltak
gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei. 3 Ez az ember évenként fölment
városából Sílóba, hogy imádkozzon, és áldozzon a Seregek Urának. Ott pedig Éli két
fia, Hofní és Fineás voltak az Úr papjai. 4 Amikor eljött az a nap, amelyen Elkáná áldozni
szokott, egy-egy részt adott feleségének, Peninnának meg mindegyik fiának és
lányának. 5 Annának is csak egy részt adott, pedig Annát nagyon szerette, de az Úr
bezárta a méhét. 6 Vetélytársa is sokat bosszantotta őt, hogy felingerelje, mivel az Úr
bezárta a méhét. 7 Így történt ez évről évre: valahányszor fölment az Úr házába, ezzel
bosszantotta őt. Ő meg csak sírt, és nem evett semmit. 8 Akkor ezt mondta neki a férje,
Elkáná: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Miért vagy úgy elkeseredve? Nem érek
én többet neked tíz fiúnál? 9 Egyszer Anna fölkelt, miután ettek és ittak Sílóban. Éli pap
meg ott ült egy széken az Úr templomának az ajtófélfájánál. 10 Az asszony lelke mélyéig
elkeseredve könyörgött az Úrhoz, és keservesen sírt. 11 Azután ezt a fogadalmat tette:
Seregek Ura! Ha részvéttel tekintesz szolgálóleányod nyomorúságára, gondod lesz rám,
és nem feledkezel meg szolgálóleányodról, hanem fiúgyermeket adsz
szolgálóleányodnak, akkor egész életére az Úrnak adom, és nem éri borotva a
fejét! 12 Mivel hosszasan imádkozott az Úr színe előtt, Éli figyelte az asszony száját.
13 Anna ugyanis magában beszélt: csak az ajka mozgott, de nem hallatszott a hangja. Éli
ezért azt gondolta, hogy részeg, 14 és ezt mondta neki: Meddig motyogsz még itt
részegen? Józanodj ki végre! 15 Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű
asszony vagyok. Nem ittam bort vagy részegítő italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az
Úr előtt. 16 Ne tartsd szolgálóleányodat elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és
szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig. 17 Éli erre így válaszolt: Menj el
békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amivel hozzá folyamodtál! 18 Ő pedig ezt
mondta: Nézz jóindulattal szolgálóleányodra! Azután elment az asszony a maga útjára,
evett, és nem volt többé szomorú az arca. 19 Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az Úr
előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkáná a feleségével,
Annával hált, az Úrnak gondja volt rá. 20 Egy idő múlva Anna teherbe esett, és fiút szült.
Sámuelnek nevezte el, mert ezt mondta: Az Úrtól kértem őt. 21 És mikor fölment az az
ember, Elkáná, egész háza népével, hogy bemutassa az Úrnak az évenkénti áldozatot, és
teljesítse fogadalmát, 22 Anna nem ment el, hanem ezt mondta férjének: Majd az
elválasztása után viszem el a gyermeket, hogy megjelenjék az Úr előtt, és végleg ott
maradjon. 23 A férje, Elkáná ezt felelte neki: Tégy úgy, ahogy jónak látod. Maradj itthon,
amíg elválasztod. Csak az Úr tartsa meg ígéretét! Otthon maradt tehát az asszony, és

szoptatta a fiát, míg el nem választotta.[24]Miután elválasztotta, elvitte magával, és vele együtt vitt egy hároméves bikát, egy véka lisztet meg egy tömlő bort, és bevitte az Úr házába, Sílóba. A gyermek még kicsiny volt. [25]Akkor levágták a bikát, a gyermeket pedig bevitték Élihez. [26]Az asszony ezt mondta: Kérlek, uram! Az életemre esküszöm, uram, hogy én vagyok az az asszony, aki itt állt melletted, és imádkozott az Úrhoz. [27]Ezért a gyermekért imádkoztam, és az Úr teljesítette kérésemet, amivel hozzá folyamodtam. [28]Ezért most én is, kérésemnek megfelelően felajánlom őt az Úrnak. Legyen egész életére az Úrnak ajánlva! És ott imádták az Urat.
[1]Akkor így imádkozott Anna: Örömöt szerzett szívemnek az Úr, felemelte arcomat az Úr. Tudok már mit felelni ellenségeimnek, mert szabadításodnak örvendezhetek. [2]Nincs olyan szent, mint az Úr, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk. [3]Ne beszéljetek oly sokat büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedés! Hiszen mindentudó Isten az Úr, és ő teszi mérlegre a tetteket. [4]A hősök íja összetörik, de akik a földre rogytak, az erő övét kötik magukra. [5]A jóllakottak elszegődnek a betevő falatért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. [6]Az Úr megöl és megelevenít, letaszít a sírba, és újra felhoz onnét. [7]Az Úr tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. [8]Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, az előkelők közé ülteti, és örökségül főhelyet ad neki. Mert az Úréi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget. [9]Híveinek lépteit ő vigyázza, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje. [10]Összetörnek, akik az Úrral perbe szállnak, mennydörög ellenük az égben. Megítéli az Úr az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad.

2. A kis szolgálólány — 2 Királyok 5,1-14

[1]Naamán, Arám királyának hadseregparancsnoka nagyra becsült ember volt ura előtt, és tekintélyes, mert általa szabadította meg az Úr Arámot. Ez a férfi erős vitéz volt, de bélpoklos lett. [2]Egyszer kivonult néhány arám rablócsapat, és foglyul ejtettek Izráel országából egy kisleányt, aki Naamán feleségének lett a szolgálóleánya. [3]Ez így szólt úrnőjéhez: Bárcsak eljutna az én uram a samáriai prófétához, az majd meggyógyítaná a bélpoklosságából. [4]Naamán erre ura elé járult, és elmondta, hogy mit beszélt az Izráel országából való leány. [5]Arám királya ezt mondta: Menj csak el, én meg küldök egy levelet Izráel királyának. El is ment Naamán, és vitt magával tíz talentum ezüstöt, hatezer aranyat meg tíz rend ruhát. [6]Átadta Izráel királyának a levelet is, amely így szólt: Most, amikor ez a levél hozzád érkezik, kérlek, hogy gyógyítsd meg bélpoklosságából szolgámat, Naamánt, akit hozzád küldtem! [7]Amikor Izráel királya fölolvasta a levelet, megszaggatta a ruháját, és ezt mondta: Hát Isten vagyok én, aki megölhet és életre kelthet, hogy ideküld ez énhozzám egy embert, hogy meggyógyítsam bélpoklosságából?! Értsétek meg, lássátok be, hogy csak ürügyet keres ellenem! [8]Amikor Elizeus, Isten embere meghallotta, hogy Izráel királya megszaggatta a ruháját, ilyen üzenetet küldött a királynak: Miért szaggattad meg a ruhádat? Jöjjön ide hozzám az az ember, és majd megtudja, hogy van prófétája Izráelnek! [9]Ezért Naamán elment lovaival és kocsijával, és megállt Elizeus házának a bejáratánál. [10]Elizeus egy követet küldött hozzá ezzel az üzenettel: Menj, fürödj meg hétszer a Jordánban, akkor újra megtisztul a tested! [11]Naamán azonban megharagudott, elment, és így szólt: Én azt gondoltam, hogy

majd kijön, elém áll, és segítségül hívja Istenének, az Úrnak a nevét, azután végighúzza kezét a beteg helyen, és kigyógyít a bélpoklosságból. 12Hát nem többet érnek-e Damaszkusz folyói, az Abáná és a Parpar Izráel minden vizénél? Megfürödhetnék azokban is, hogy megtisztuljak! Azzal megfordult, és haragosan távozott. 13Szolgái azonban odamentek, és így szóltak hozzá: Atyám, ha a próféta valami nagy dolgot parancsolt volna, azt megtennéd, ugye? Mennyivel inkább megteheted, amikor csak azt mondta, hogy fürödj meg, és megtisztulsz. 14Lement tehát, és megmerítkezett hétszer a Jordánban az Isten emberének a kívánsága szerint. Akkor újra tiszta lett a teste, akár egy újszülött gyermeké.

3. Dániel Babilonban Dániel 1,1-21

1Jójákím júdai király uralkodásának harmadik évében felvonult Nebukadneccar, Babilónia királya Jeruzsálem ellen, és ostrom alá vette. 2Az Úr a kezébe adta Jójákímot, Júda királyát és az Isten háza fölszerelésének egy részét; ő pedig elvitte a fölszerelést Sineár földjére, a maga isteneinek a templomába, és isteneinek a kincstárában helyezte el. 3A király parancsba adta udvarmesterének, Aspenaznak, hogy válasszon ki Izráel fiai közül királyi vérből való vagy nemesi származású 4ifjakat, akiknek semmiféle fogyatékosságuk nincs, hanem szépek, fogékonyak minden bölcsességre, műveltek, járatosak a tudományban, és így alkalmasak arra, hogy majd a királyi palotában szolgálatba álljanak. Meg kellett őket tanítani a káldeusok írására és nyelvére is. 5A király elrendelte, hogy napi ellátmányukat a király ételeiből adják, és abból a borból, amelyet ő szokott inni. Így kellett őket nevelni három esztendeig, hogy azután a király szolgálatába álljanak. 6Voltak közöttük júdaiak is: Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá. 7Az udvarmester ilyen neveket adott nekik: Dánielt Baltazárnak, Hananját Sadraknak, Mísáélt Mésaknak, Azarját pedig Abéd-Negónak nevezte el. 8Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amelyet ő szokott inni. Megkérte hát az udvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie. 9Isten az udvarmestert jóindulatra és szeretetre indította Dániel iránt, 10de azért ezt mondta az udvarmester Dánielnek: Félek az én uramtól, a királytól, mert ő rendelkezett így az ételetekről és az italotokról. Mi lesz, ha azt látja, hogy ti soványabbak vagytok, mint a veletek egykorú ifjak? Még bajba kerülök miattatok a királynál! 11Akkor Dániel ezt mondta annak a felügyelőnek, akit az udvarmester rendelt Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá mellé: 12Tégy próbát szolgáiddal tíz napig! Engedjék meg, hogy zöldségféléket együnk, és vizet igyunk. 13Azután mutassanak meg neked minket és azokat az ifjakat, akik a király ételéből esznek, és amit majd látsz, aszerint bánj szolgáiddal! 14Az hallgatott rájuk ebben a dologban, és próbát tett velük tíz napig. 15Tíz nap múlva szebbnek látszottak, és kövérebbek voltak azoknál az ifjaknál, akik a király ételéből ettek. 16Ezért a felügyelő fölmentette őket az alól, hogy az előírt ételt egyék, és bort igyanak, és ahelyett zöldségféléket adott nekik. 17Isten megadta ennek a négy ifjúnak, hogy előrehaladjanak a tudományban, mindenféle írásban és bölcsességben. Dániel pedig értett a látomások és az álmok magyarázatához is. 18Amikor eljött az az idő, amelyről megparancsolta a király, hogy vezessék őket eléje, az udvarmester bevezette őket Nebukadneccar elé. 19A király elbeszélgetett velük, de egy sem akadt közöttük, aki olyan lett volna, mint Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá. Ők tehát a király szolgálatába álltak. 20Akármit kérdezett tőlük a király, bölcsesség és értelem dolgában tízszer okosabbaknak

találta őket egész országa minden mágusánál és varázslójánál. 21Ott is maradt Dániel Círus király uralkodásának első évéig.

4. Pál prédikál Apostolok Cselekedetei 20,7-12

A hét első napján pedig, amikor összegyűltünk, hogy megtörjük a kenyeret, Pál tanította őket, és mivel másnap már el akart utazni, a tanítást egészen éjfélig meghosszabbította. 8Sok lámpás volt abban a felső szobában, ahol együtt voltunk. 9Egy Eutikhosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, mély álomba merült, mivel Pál sokáig tanított, és az álomtól elnehezülve leesett a harmadik emeletről, úgyhogy holtan szedték fel. 10Pál lement, ráborult, átölelte, és ezt mondta: Ne zajongjatok, mert a lelke benne van. 11Azután felment, megtörte a kenyeret, evett, és még sokáig, egészen virradatig beszélt hozzájuk, majd útnak indult. 12A fiút pedig élve hozták fel, és egészen megvigasztalódtak.

5. Zsoltárok 127,1-5

1Zarándokének. Salamoné. Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába óvják azt az őrök. 2Hiába keltek korán, és feküsztök későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget. 3Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom. 4Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak. 5Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg a tegzét: nem szégyenül meg, ha ellenségeivel van szóváltása a kapuban.